

des at gribe ind i de enkelte individers privat-sfære. Der kræves ganske enkelt, at den individuelle handling kan have en virkning, som vil have en afsmittende effekt på den øvrige befolkning og derefter vil have en undergravende effekt for velfærdssamfundet som helhed betragtet, hvilket er af afgørende betydning.

Den anden mulighed er, at den enkelte ved sin handling direkte virker undergravende på alment accepterede love; her er samfundets repræsentanter direkte forpligtigede til at gribe ind. Dette stiller samfundets magthavere over for et stort bevisskrav. Såfremt myndighederne derimod benytter sig af den nemme løsning og blot undertvinger det enkelte individ ved den mindste afvigelse, er der tale om et tvangssamfund, hvor ikke længere hensynet til almenvellet er afgørende.

Såfremt de offentlige myndigheder konsekvent retsforfølger eller ved administrativ praksis gennemtvinger deres vilje over den enkelte borger, vil der rejses tvivl om, hvorvidt myndighederne fortsat har den moralske ret. Derfor vil det ikke være ret, og derfor vil der i befolkningen rejses berettiget tvivl, om ikke myndighederne tager fejl. Denne tvivl vil komme til udtryk i det små såvel som det store.

I et moderne retssamfund er det statens store opgave at arbejde direkte og indirekte hen til udviklingen af et frit, personligt liv hos så mange individer som muligt. Desværre er udviklingen i Danmark ikke gået i denne retning. Det er forslagsstillernes opfattelse, at en egen indre logik i dag har overtaget udviklingen i retning af stadig større vilkårlighed, stadig større magtmisbrug i en eller anden mere eller mindre obskur overordnet hensigt. Denne hensigt er ikke i borgernes interesse, da midlerne til opnåelsen er blevet stadig større tvang for den enkelte.

Magtmisbrug

Magten er statens sidste middel og fundament. Retten er den norm, som bestemmer magtens anvendelse. Kulturen er det formål, som den af retten ledede magtanvendelse skal tjene. Dette kan virke som et særdeles idealistisk standpunkt, men det er forslagsstillernes opfattelse, at netop dette udsagn burde være den rettesnor, al lovgivning blev udvirket efter.

Det at udøve magt er forbundet med alt for stor tilfredsstillelse for den menneskelige egoisme til, at misbrug ikke vil indfinde sig. Det er

derfor absolut nødvendigt, at der tilstræbes en retlinethed i lovgivningen. Der skal sættes effektivt ind mod vilkårlighed, og dette kan efter forslagsstillernes opfattelse først og fremmest ske ved, at lovene er enkle, og at det samlede lovkompleks er så lille og så enkelt som muligt.

Lovgiverne har forsøgt at gennemføre en detaljeret regulering af det danske samfund. Dette er imidlertid ikke lykkedes på en særlig hensigtsmæssig måde. Samfundet løber bestandig en risiko for, at der sker magtmisbrug. Dette ligger alene i den overvældende og nøjeregnende lovgivning opfulgt af et cirkulærecirkus, som ingen kan holde rede i. Hverken blandt de offentligt ansatte sagsbehandlere eller de borgere, som er genstand for reguleringerne. Således skal borgeren overholde regler, som konstant bliver ændret, og som følgelig ingen er bekendt med. I det gennemregulerede samfund er det borgerens eneste chance at forholde sig i fuldstændig ro for ikke at komme til at overtræde en eller anden regel.

I Danmark lovgiver en betydelig del af politikerne ud fra nogle overordnede dogmer, som har fået førsteprioritet. Det drejer sig specielt om ideerne »velfærdssamfundet« og »miljøet«. Begge har fået enestående og nærmest religiøs status, og enhver diskussion om, hvorvidt denne placering er berettiget, bliver knægtet på det grusomste eller blot fejlet af vejen. Det kan ganske enkelt ikke tillades, at der rejses tvivl om deres altundertvingende berettigelse. Alt andet samfundsliv er efterfølgende underordnet de to styrende begreber. Ved at henvise til de dogmer kan alt tillades. De tillægges en etisk forrang og legitimerer ethvert indgreb over for den enkelte borger.

Ved således at tillægge staten som forvalter af »velfærdssamfundet« og »miljøet« direkte etisk myndighed nødes man i virkeligheden til sidst til at appellere til den fysiske magt. Statsmagten kan ikke lade det komme an på, om individet føler sig overbevist om dens etiske berettigelse. Den bruger da sine skarpe midler og rykker frem med politi og kanoner. Den overspændte etik afslører sig da som forklædt fysik. Og den enkelte borger føler berettiget tvivl om, hvorvidt det er etikken eller magten, der er det vigtigste.

Det ses på flere områder og ikke mindst inden for miljøområdet, hvilket følgende citat giver et glimrende indtryk af: